

FACULTAT DE TRADUCCIÓ I D'INTERPRETACIÓ
GRAU D'ESTUDIS D'ÀSIA ORIENTAL

TREBALL FI DE GRAU

EL PODER POLÍTIC A LA REPÚBLICA POPULAR DE LA XINA
TRANSFORMACIONS DEL PARTIT I EL GOVERN
MARTA MARTÍNEZ I VIDAL

TUTOR

LLUC LÓPEZ I VIDAL

BARCELONA, JUNY DEL 2015

**Universitat Autònoma
de Barcelona**

ÍNDIX

1.	Introducció.....	2
1.1.	Metodologia.....	3
1.1.1.	Les teories d'Easton	3
1.1.2.	Montsequeiu.....	¡Error! Marcador no definido.
1.1.3.	Posicions acadèmiques	7
2.	Forma de govern de la República Popular de la Xina.	9
2.1.	Institucions del Govern	10
2.2.	Institucions del Partit.....	11
2.3.	Relacions entre el Partit i el Govern.....	13
3.	Jiang Zemin, Hu Jintao i Xi Jinping. Conformació de faccions i canvis dins el Politburó i el seu Comitè Permanent.....	15
3.1.	Jiang Zemin.....	15
3.2.	Hu Jintao	17
3.3.	Xi Jinping.....	20
3.4.	Faccions dins el Partit	21
4.	El sistema judicial. Reformes i contrareformes.....	23
5.	Reptes per al Politburó. Model regional i demandes socials	29
6.	Conclusions.....	30
6.1.	Escenaris futurs	32
7.	Annexos	33
7.1.	Annex 1. Un cas concret. El model de Chonqing.....	33
7.2.	Annex 2. Organització del Partit Comunista Xinès.....	35
7.3.	Annex 3. Organització de les institucions del Govern.....	36
8.	Bibliografia.....	37
8.1.	Llibres	37
8.2.	Articles acadèmics	37
8.3.	Pàgines web	39
8.4.	Publicacions del Govern	40

1. INTRODUCCIÓ

Aquest treball es centra en com es distribueix el poder polític en la República Popular de la Xina, especialment a partir del primer president post-revolucionari, Jiang Zemin.

El meu objecte d'estudi és la separació entre el Partit i el Govern de la República Popular Xinesa; a partir de l'etapa d'apertura –de 1978 a l'actualitat– i especialment durant la presidència dels tres últims Secretaris Generals del Partit.

A l'iniciar el treball, em plantejo quatre objectius principals. En primer lloc, entendre com funciona l'engranatge tant del Partit Comunista Xinès, com del govern. Com s'articula el sistema polític i quines organitzacions ha desenvolupat. En segon lloc, entendre l'evolució del poder judicial i la seva situació actual. En tercer lloc, comprendre el paper de l'elit política en l'evolució del poder judicial. Com s'ha articulat la relació centre-perifèria entre la elit política de Beijing i la regional i quines conseqüències –en les institucions i en les polítiques (*policies*)– ha comportat aquesta relació. Finalment, conèixer quins inputs estan rebent el govern i el Partit per part de la societat civil en l'actualitat.

La rellevància del meu treball ve donada per el la importància de la Xina en el sistema internacional i en el sistema econòmic global, així com també pel fet que les decisions de política interna que prengui el Partit tindran una important afectació en la seva acció exterior i en la posició del mateix en relació a organitzacions internacionals.¹

Hi ha hagut una sèrie de qüestions que m'he formulat en el moment de començar a documentar-me. Quines són les motivacions de les transformacions de les institucions? Per què canvia el nombre de membres del Comitè Permanent del Politburó durant el mandat de Hu? Per què tants autors mencionen la importància de l'origen regional de la elit de líders? Com es trien els nous líders nacionals? Quin paper juga el sistema judicial en la política nacional?

Finalment, m'he plantejat quatre hipòtesis. En primer lloc, els conflictes entre el govern i el Partit es deuen a les lluites de faccions que existeixen dins del Partit. En segon

¹ Per exemple en la seva posició a l'entrada a la OMC, l'any 2001.

lloc, tot i que el país té algunes institucions d'un sistema democràtic –i fins i tot en algunes constitucions s'ha definit com a dictadura democràtica del poble-, no existeix una separació de poders entesa a la manera de Montsequeiu. En tercer lloc, els escàndols públics de polítics regionals i els judicis civils que s'han dut a terme a líders del Partit, han tingut un important impacte a la política nacional –en noves iniciatives polítiques–. Finalment, l'afirmació que Mao va realitzar l'any 58, en una reunió del Politburó: *“every one of our party resolutions is law, and every meeting itself is law, and we can therefore maintain social order through resolutions and meetings”* (Li, 2013: 12) segueix constituint la guia d'actuació principal del Partit Comunista Xinès actualment. Aquest fet es pot comprovar amb l'aplicació de la doctrina les Tres Supremes (三个至上 Sān ge zhìshàng), l'any 2008.²

1.1. Metodologia

1.1.1. LES TEORIES D'EASTON

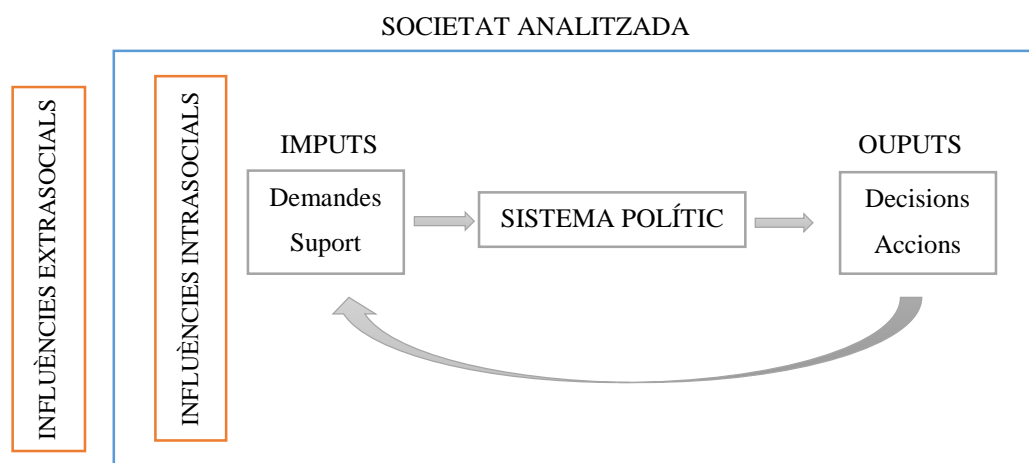
El primer marc teòric que he utilitzat per al meu treball han estat les teories d'Easton³. Aquestes teories es basen en la visió de la política com a un sistema obert i adaptable; apunten així a la ineficàcia d'observar aquest sistema en el buit, pel que cal analitzar-lo tenint en compte els ambients físics, biològics, socials i psicològics que l'envolten. És a dir, aquest sistema obert, es veu influenciat per la resta de sistemes amb els que té relació.

És a dir, els sistemes no només són capaços de respondre als inputs amb polítiques, sinó que també poden regular la seva conducta, transformar la seva estructura interna i canviar els seus objectius si és necessari. (Easton, 1965: 222) Ara bé; què podem considerar un Sistema Polític? Segons Easton, es pot denominar sistema polític a aquelles interaccions mitjançant les quals, s'assignen autoritàriament valors a una societat. (Easton, 1965: 224) Aquesta teoria, considera també que el sistema polític en la seva totalitat, està influenciat per dos elements. L'intrasocial, que consta de tots aquells sistemes que pertanyen a la mateixa societat que el sistema polític estudiat, però que no són sistemes polítics; i l'extrasocial, que comprèn tots els sistemes que es troben fora de la societat analitzada, i que són components funcionals d'una societat internacional.

² Doctrina que té com a objectiu subordinar les lleis als interessos del Partit, per tal de mantenir l'estabilitat social. Veure apartat 4. El poder judicial. Reformes i contrareformes

³ Formulades per David Easton (1917-2014), l'any 1965.

Un punt essencial de la teoria d'Easton és la manera en que es comuniquen a un sistema les tensions de l'ambient. L'autor proposa que qualsevol sistema polític rep una sèrie d'inputs⁴, a les que el sistema polític dona resposta amb uns outputs (polítics); en el que s'acaba convertint en un procés de retroalimentació.

Taula 1. Basada en «An Approach to the Analysis of Political Systems» de David Easton, 1957.

Tanmateix, aquesta teoria no és suficient per explicar la realitat de la República Popular de Xina en l'actualitat, ni tampoc la seva evolució. Sujian Guo, en el seu llibre *Chinese politics and government : power, ideology and organization* apunta diferents models teòrics, utilitzats per acadèmics tant occidentals com xinesos en l'estudi de la política de la RPX. D'entre els diferents models que introdueix, n'hi ha un que emmarca millor la realitat del país asiàtic: el model del Partit-Estat leninista.

Quines són les característiques, doncs, del Partit-Estat Leninista? En primer lloc, l'absolutisme filosòfic i uns objectius inevitables. En aquest sentit, el govern xinès comunista, clama que posseeix la veritat absoluta i universal, i té així el comandament de les lleis històriques objectives i el destí històric de la societat humana, i per tant, estan en

⁴ Les variables que concentren i reflecteixen tot allò rellevant en l'ambient per a la tensió política.

la posició de completar la seva causa. El materialisme històric⁵ i el materialisme dialèctic⁶ són utilitzats per al règim comunista xinès, per explicar el fenomen de la societat i les lleis generals del desenvolupament social, així com per guiar el desenvolupament de totes les disciplines.(Guo, 2013: 27)

En segon lloc, una ideologia exclusiva, oficial i suprema que justifica els objectius i les accions del partit. Aquesta és necessària per mantenir la seva legitimitat, per controlar la societat i a més juga un rol determinant en el procés de desenvolupament social. El monopoli en la interpretació de la doctrina recau en mans del Partit. Aquesta interpretació es basa en el principi que la naturalesa humana és transformable i perfectible i la revolució comunista i socialistes són els únics camins correctes per canviar l'ordre antic.

La propaganda ideològica i l'educació moral comunista es troben a tots els estrats socials en un intent de convèncer a la societat de la infal·libilitat del partit i la necessitat de les mesures preses, denegant qualsevol autoritat moral o espiritual independent del partit o contrària a la seva doctrina. (Guo, 2013: 28)

Finalment, el rol del partit en la estructura de poder. El partit està conformat de forma molt centralitzada i jeràrquica, també és molt burocràtic i està completament lligat amb l'Estat, complint les funcions governamentals. La sobirania recau en el partit, i no així en l'Estat. L'Estat serveix com a instrument del partit per governar i dur a terme les funcions administratives i burocràtiques. (Guo, 2013: 29)

Tot i que les formes poden canviar, aquestes característiques són fixes i immutables. Guo apunta, a més, que és a partir de l'etapa d'apertura –en la que centro el meu treball– quan aquest model pot explicar millor la situació de la RPX, ja que en etapes

⁵ La teoria científica original de Friedrich Engels i Karl Marx sobre la formació i el desenvolupament de la societat, a través d'un estudi històric, econòmic i filosòfic pretén revelar les lleis que regeixen el canvi social i ofereix un mètode per a la interpretació dels conflictes socials i la seva transformació. Té com a principal característica adduir que són les bases econòmiques i les formes de possessió dels béns materials els que es troben a la base de tota transformació social.

⁶ Corrent filosòfica original de Georg Wilhelm Friedrich Hegel, ampliada posteriorment per Friedrich Engels, Karl Marx i Vladimir I. Lenin que s'oposa al idealisme, en el sentit que considera que no hi ha més realitat fonamental que la matèria, com a realitat dinàmica, que conté en sí la capacitat del moviment a través de la lluita entre elements contraris.

anteriors –ell cita la Revolució Cultural⁷–, desapareixen les institucions i estructures de poder d'aquest model, que es veuen substituïdes per comitès revolucionaris.

1.1.2. MONTSEQUIEU

Per analitzar les institucions i la diferenciació de poders m'ha sigut necessari també afegir a Montsequeiu.

Montsequeiu, en el seu llibre, *El espíritu de las leyes*⁸, fa un desgranament del sistema polític i la conformació, i principis, de les lleis en tres tipus de govern: el republicà, el monàrquic i el despòtic. Així mateix posa per escrit les bases i els requisits del sistema democràtic, basant-se en el sistema de la Monarquia Democràtica del Regne Unit.

La separació de poders de Montsequeiu és el model dels sistemes democràtics actuals, a partir de la qual s'han construït les institucions polítiques.

La importància d'aquest model per al meu treball, no recau tant sols en la seva essencialitat per explicar la conformació de les democràcies occidentals, sinó també en el fet que la RPX s'ha definit en algunes de les seves constitucions com a Estat democràtic⁹ i, com a mínim, formalment, ha construït algunes institucions polítiques¹⁰ que segueixen el model democràtic de Montsequeiu¹¹.

Montsequeiu explica que en tots els Estats hi ha tres tipus de poder: el legislatiu, l'executiu i el judicial.

Així mateix apunta que en el legislatiu, el príncep o magistrat elabora les lleis i corregeix i abroga les que ja existeixen. L'executiu declara la pau o la guerra, envia o rep

⁷ 1966-1976

⁸ Publicat el 1747

⁹ A la Constitució de 1954 es defineix com a "*People's Democratic State*", i a la Constitució de 1982 com a "*Socialist state under the people's democratic dictatorship*"

¹⁰ Regles que regeixen el joc polític i les seves interaccions amb altres sistemes, com el social o l'econòmic. Es poden distingir quatre grans tipus d'institucions polítiques: generadores de normes, executores de les normes generades, controladores del compliment de les normes i les encarregades de controlar a aquells que controlen el compliment de les normes.

¹¹ Un pseudo-parlament, un conjunt de tribunals i fiscalies i un Consell d'Estat amb funció teòrica executiva

ambaixades, vetlla per la seguretat i preveu les invasions. El judicial castiga els crims o jutja els plets dels particulars.¹²

Apunta que el poder legislatiu ha d'estar exercit per un gran nombre de persones, mentre que l'executiu s'ha de mantenir en mans d'un grup reduït. També que els tres poders haurien de restar en equilibri, i en cas que es produeixin canvis substancials en algun d'ells, cal que la resta també s'adaptin a aquestes transformacions.¹³

1.1.3. POSICIONS ACADÈMIQUES

Com he apuntat, l'Estat Leninista no és l'únic model capaç d'emmarcar la realitat política xinesa.

Guo proposa dotze models, dels quals, n'hi ha quatre –un d'ells l'Estat Leninista– que són utilitzats amb més freqüència pels autors de les fonts d'aquest treball.

Dos exemples clars d'autors que utilitzen el model Leninista són Andrew J. Nathan i Bruce Dickson. Nathan, en els seus textos de *“China's Challenge”* i *“China's Constitutionalist Option”* explica de forma molt acurada l'estructura jeràrquica del Partit i com aquest arriba a tots els àmbits de la societat. Així mateix, quan proposa alternatives per dur a terme reformes, les inclou dins el marc de l'Estat Leninista i fins i tot fa propostes de com podria el Partit augmentar la seva autoritat i millorar la seva imatge. Bruce Dickson, en el seu text *“Threats to Party Supremacy”* també emmarca la realitat xinesa dins d'un Estat Leninista i assegura que mentre no s'aparti d'aquest model, el Partit no tindrà possibilitats de resoldre les demandes socials de forma satisfactòria en el futur. Tot i que ell utilitza el terme “Estat totalitari”, considero que és capaç de reflectir qüestions que el model totalitari no recull, com el rol de la ideologia oficial o l'economia orientada al mercat, pel que encaixa millor dins el model d'Estat-Leninista.

En segon lloc, Guo proposa el model de faccions. Aquest és el model majoritàriament utilitzat pels acadèmics de les meves fonts. Segons Guo, aquest model es centra en les lluites de poder dins el Partit, la lleialtat als líders dins les faccions, la seva relació superior-subordinat i altres estructures de poder en les relacions polítiques. Considera també, que tot i les ocasionals aliances entre faccions, la relació natural entre

¹² Montsequeiu, *El espíritu de las leyes* (Madrid: Librería general de Victoriano Suarez, 1906), 227.

¹³ Montsequeiu, *El espíritu de las leyes* (Madrid: Librería general de Victoriano Suarez, 1906), 239.

elles és de competició, el resultat de la qual s'observa quan es duen a terme determinades polítiques. (Guo, 2012: 17)

Alguns dels acadèmics que utilitzen aquest model són James C.F. Wang, Willy Wo-Lamp Lam o June Teufel Dreyer. Wang, en el seu llibre *“Contemporary Chinese Politics: An Introduction”* considera que aquest model és capaç d'explicar la realitat xinesa i fins i tot proposa una breu classificació de tipus de faccionalisme.

Willy Wo-Lamp Lam, en el seu llibre *“Chinese politics in the Hu Jintao era. New leaders, new challenges”* fa referències constants a aquest model. Finalment, el llibre de June Teufel Dreyer, *“China's Political System: Modernization and Tradition”* també s'emmarca en aquest model, quan tracta la política xinesa a partir de la mort de Mao.

En tercer lloc, Guo proposa el model de la elit política. Aquest, que s'ha desenvolupat durant els recents anys, estudia les relacions de poder entre els principals líders i les interaccions dinàmiques en l'equilibri de poder i la presa de decisions, alhora que proposa una perspectiva teòrica per explicar la transferència de poder entre generacions dins el Partit, les diferents faccions i l'equilibri de poder entre les institucions formals i els grups ficticis. Guo considera que molts escolars estudien la política de les elits examinant la nova generació¹⁴ que s'han apartat de debats ideològics i s'han concentrat en els problemes del país i com resoldre'ls. (Guo, 2012: 17)

D'entre els acadèmics de les meves fonts que utilitzen aquest model, destaca Cheng Li amb els seus articles *“Top-Level Reform or Bottom-Up Revolution?”*, *“The Rise of the Legal Profession in the Chinese Leadership”* o *“Leadership Transitions in the CPC. Promising progress and Potential Problems”*. Tot i que Li tracta sovint els inputs que rep el Partit, el cert és que basa els seus articles en quines són les característiques dels líders, quines són les relacions que es duen a terme entre ells, quina és la seva formació i com tots aquests factors personals modifiquen la política.

Finalment, l'últim model que Guo proposa amb representació entre els acadèmics de les meves fonts, és el model de la política burocràtica. Aquest reconeix la posició dominant del Partit Comunista, així com l'aparell del Partit-Estat enllaçat i l'absència

¹⁴ Quan Guo fa referència a la “Nova generació” és refereix de fet a la 4a generació de líders, encapçalada per Hu Jintao.

d'eleccions i oposició competitiva. Defensa, alhora, que la política té lloc no entre partits polítics, sinó entre el Partit i les altres organitzacions burocràtiques. És a dir, el sistema és vist com un conjunt d'organitzacions burocràtiques organitzades jeràrquicament i amb uns líders que mantenen que mantenen la mateixa relació entre ells que la que podria mantenir un director amb els seus subordinats administratius en una empresa occidental.

En aquest sentit, els interessos principals de la burocràcia i els interessos dels oficials del Partit-Estat locals competeixen pels recursos polítics i econòmics, emfatitzant l'interès en la seva àrea. (Guo, 2012: 15)

L'autor que segueix aquest model és Carl Minzner, en el seu text *"The Turn Against Legal Reform"*. En el seu article, Minzner separa el sistema judicial del Partit, com a dos elements independents, tot i que apunta a la immensa influència del Partit sobre el primer. Al separar-los, presenta la idea que el sistema judicial està professionalitzat i que és capaç de reclamar més independència i autonomia per sí sol, sense mencionar que membres del Partit formen part del sistema judicial en tots els seus àmbits.

Per finalitzar, cal afegir que tot i que cada autor s'emmarca dins d'un model determinat, aquests no són exclusius. Així doncs, poden també incloure característiques d'altres models dins els seus articles i llibres.

2. FORMA DE GOVERN DE LA REPÚBLICA POPULAR DE LA XINA.

L'any 1949, el Partit Comunista Xinès guanya la guerra civil contra el Kuomintang i instaura la República Popular de la Xina. En un esforç del Partit per establir òrgans de govern i legitimar el seu poder, el mateix 49, convoca la Conferència Consultiva Política del Poble Xinès, una reunió on hi participen 1200 líders socials pertanyents a diversos grups i organitzacions.

En aquesta Conferència es crea un Programa Comú que funciona com a proto-constitució, establint les bases del nou Estat com a Dictadura Democràtica de les quatre classes: treballadors, camperols, petita burgesia i burgesia nacional que no havia col·laborat amb els japonesos. (Dreyer, 2011: 82)

Durant els primers anys no hi ha unes institucions formals. El clima polític encara és revolucionari i el Partit duu a terme diferents campanyes de masses amb l'objectiu de reafirmar la seva posició i engrescar a la població, alhora que eliminar als dissidents¹⁵.

L'any 1954 es promulga la primera Constitució i es construeixen les institucions de govern,¹⁶ adaptant el model d'Estat-Leninista de la URSS al cas xinès.

Les institucions estan estructurades en funció de l'administració territorial. És a dir, cada nivell administratiu de l'Estat –local o bàsic, de districte, provincial i central–, compta amb la seva xarxa de Congrés, Govern, Tribunal i Fiscalia, així com congrés del Partit, Comissió per la inspecció disciplinària i Comitè propi.

Ara bé, durant tota l'etapa Maoista (1949-1976), tot el poder polític recau en el President del Partit, Mao Zedong (毛泽东)¹⁷ i en el seu cercle més proper, sense que hi hagi una especificació de funcions real entre institucions. De fet, el Partit i el Govern operaven com a un de sol, sota l'eslògan de “*El lideratge absolut i unificat del partit*”. (V. Lawrence i F. Martin, 2013: 42) Aquest fet, sumat a les constants campanyes de masses, purgues i etapes revolucionàries, converteixen les institucions del Govern –i també algunes del Partit– en simples estructures formals i protocol·làries sense poder real.

A partir del 78, i sobretot amb la Constitució de 1982, hi ha un esforç constant per dotar les institucions de funcions específiques i en alguns casos de poder polític. Ja que aquest treball es centra en l'etapa d'apertura, la següent classificació i explicacions corresponen al què consta a la Constitució de 1982.

2.1. Institucions del Govern

Primerament, s'estableix el Congrés Nacional del Poble¹⁸, considerat, segons la Constitució, el màxim òrgan legislatiu de l'Estat. En ell resideix la sobirania nacional. Aquest òrgan té el poder teòric de promulgar lleis, tractats i triar al seu president i vice-president. En realitat, emperò, és tant sols una eina per la ratificació de polítiques, i degut a les seves dimensions –d'aproximadament 3000 membres– delega el seu poder a un

¹⁵ Les campanyes principals van ser “*Resist the United States and Aid Korea*”, la campanya contra els Contrarevolucionaris i els tres i cinc antis (三反五反): Anti-malbaratament, anti-burocràcia, anti-suborn, anti-evasió d'impostos, anti-robatori de propietat de l'Estat i anti-robatori de secrets econòmics d'Estat.

¹⁶ Veure annex 3. Guia de les institucions del Govern

¹⁷ (1893-1976)

¹⁸ (全国人民代表大会 Quánguó rénmín dàibiào dàhui)

Comitè Permanent. El Comitè Permanent¹⁹ està format per 150 membres i és, *de facto*, el màxim cos legislatiu de l'Estat.

Com a màxim òrgan executiu de l'Estat, es crea el Consell d'Estat²⁰, encapçalat pel President de la RPX (República Popular xinesa) i un Primer Ministre –qui acostuma a ser el número dos del Comitè Permanent del Politburó– que alhora és assistit per un nombre no fix de ministres. Tot i que, teòricament, aquest òrgan s'hauria d'encarregar de l'administració diària (Wáng, 2013: 12), *de facto*, sovint efectua polítiques amb valor de lleis, en el que s'anomena “*Administració legislativa*”.

2.2. Institucions del Partit

De forma paral·lela i lligada a aquestes institucions de govern, s'estableixen les institucions del Partit. (Yuánshào píng, 2011: 1)

El Congrés Nacional del Partit²¹ agrupa als més de 2000 màxims líders polítics del Partit, i representa així el màxim òrgan de poder i presa de decisions del PCX. (Yuánshào píng, 2011: 1) Són alhora, les reunions en les que es prenen la majoria de decisions polítiques i on s'articulen la majoria d'objectius del Partit. (Mertha, 2012: 4)

Tot i així, sovint és des del Comitè Permanent del Politburó i especialment el Secretari General del Partit que es prenen les decisions polítiques, i el Congrés –que es reuneix cada cinc anys– és l'eina a través de la qual s'expliquen i es ratifiquen les polítiques nacionals.

El Congrés designa un Comitè Central²², de 205 membres. La Constitució dóna al Comitè Central el poder suprem per governar els afers del Partit i promulgar polítiques quan el Congrés no està en sessió. (Wang, 2002: 74) Normalment, el Comitè Central manté sessions plenàries anuals. El seu elevat nombre de membres i la poca freqüència de les seves reunions dificulten la creació de lleis, pel que rarament és des d'aquí que es presenten iniciatives, tot i que sí han d'aprovar o refusar les polítiques, programes i majors canvis proposats pel Politburó i el seu Comitè Permanent.

¹⁹ (全国人民代表大会常务委员会 Quánguó rénmin dàibiǎo dàhui chángwù wěiyuánhui)

²⁰ (国务院 Guówùyuàn)

²¹ (中国共产党全国代表大会 Zhōngguó gòngchǎndǎng quánguó dàibiǎo dàhui)

²² (中国共产党中央委员会 Zhōngguó gòngchǎndǎng zhōngyāng wěiyuánhui)

Tal com indica el principi Leninista del Centralisme Democràtic²³, és necessari que el poder legislatiu recaigui en un grup reduït de persones. Així doncs, el Comitè Central –en sessió plenària– designa un Politburó²⁴, de 24 o 25 membres, i el seu Comitè Permanent²⁵, de 5 a 9 membres. *De facto*, són el Politburó i el Comitè Permanent els que constitueixen l'elit política que té el poder sobre les polítiques generals del Partit i tots els assumptes importants que afecten als òrgans del Govern. Es reuneixen de forma freqüent i diversos autors comparen el seu funcionament –a partir de l'etapa de Jiang Zemin²⁶– al d'una junta directiva d'una gran empresa corporativa.

Tot i aquesta classificació de funcions, cal especificar que des del Partit es refusa una separació de poders a l'estil occidental, que es considera poc adequada per al cas xinès. Així mateix cal tenir en compte que sovint, comissions i institucions del mateix rang tenen funcions superposades, causant la organització i l'entesa entre elles confusa i complicada.

Convé destacar així mateix que no existeix cap òrgan de supervisió de les institucions governamentals que sigui independent del Partit i pugui vetllar per el compliment de les funcions de cada institució. Sovint, quan des del Partit es fan discursos en contra de la corrupció o a favor de la democràcia interna, es posa l'èmfasi en l'auto-control i l'auto-supervisió en comptes de la possibilitat d'una supervisió externa.

Dues institucions del Partit que són essencials per explicar la política xinesa són l'Exèrcit d'alliberament Popular²⁷ i la Conferència Consultiva Política del Poble Xinès²⁸.

L'Exèrcit d'Alliberació Popular és la branca militar del Partit i depèn de la Comissió Militar Central. L'EAP²⁹ garanteix la norma del Partit a través de l'exercici d'absolut lideratge del Partit sobre els militars. L'EAP es va convertir des de la Revolució

²³ El sistema de presa de decisions en els partits comunistes, i els seus governs; a través del qual les decisions es prenen des de la cúpula de l'aparell del partit, sense consultar-se amb les bases i que després s'executen des de el govern, prenent com a base una estructura poc diferenciada entre el govern i el partit.

²⁴ (中国共产党中央政治局 Zhōngguó gòngchǎndǎng zhōngyāng zhèngzhì jú)

²⁵ (中国共产党中央政治局常务委员会 Zhōngguó gòngchǎndǎng zhōngyāng zhèngzhì jú chángwù wěiyuánhui)

²⁶ Secretari General del Partit del 1989 al 2002

²⁷ (中国人民解放军 Zhōngguó rénmin jiěfàngjūn)

²⁸ (中国人民政治协商会议 Zhōngguó rénmin zhèngzhì xiéshāng huìyì)

²⁹ Exèrcit d'Alliberació Popular

Cultural en una dels grans nuclis d'influència en la política nacional. Tot i així, a partir del 15è Congrés Nacional del Partit, l'any 1997, es promou la no participació de membres de l'EAP al Politburó i sobretot al seu Comitè Permanent.

La Conferència Consultiva Política del Poble Xinès, reneix al 82 amb una funció merament d'assessorament. *De facto*, però, és un canal d'influència per a què els líders polítics retirats puguin influenciar les decisions del Comitè Permanent del Politburó. La seva importància recau en els llaços que els seus membres mantenen amb els nous líders del Partit i del Govern, sovint els seus protegits o pertanyents a la mateixa facció.

2.3. Relacions entre el Partit i el Govern

L'estructura de les institucions governamentals ha estat sempre controlada i dirigida a través d'un sistema de personal del Partit i una estructura paral·lela i lligada a la del Govern en tots els nivells institucionals. És a dir, ha servit com una eina per a governar el país.

En primer lloc, l'òrgan central del Govern, el Congrés Nacional del Poble, es veu influenciat pel lideratge del Partit a través de múltiples vies: els membres del Partit representen de la meitat a tres quarts parts dels seus membres i els òrgans centrals del Partit instrueixen directament sobre qui s'ha d'escollir per a posicions com ara el Primer Ministre, el president de la Comissió d'Afers Militars, el president de la Cort Suprema i el Fiscal General. El Partit també controla els pressupostos del CNP³⁰, determina els seus plans a llarg termini, la seva agenda de reunions i entrega els esbossos de legislació que el Congrés debat. Tot i així, en els últims anys, els diputats del CNP han començat a demostrar més assertivitat, aprenent com utilitzar les seves eines per recolzar la seva posició.

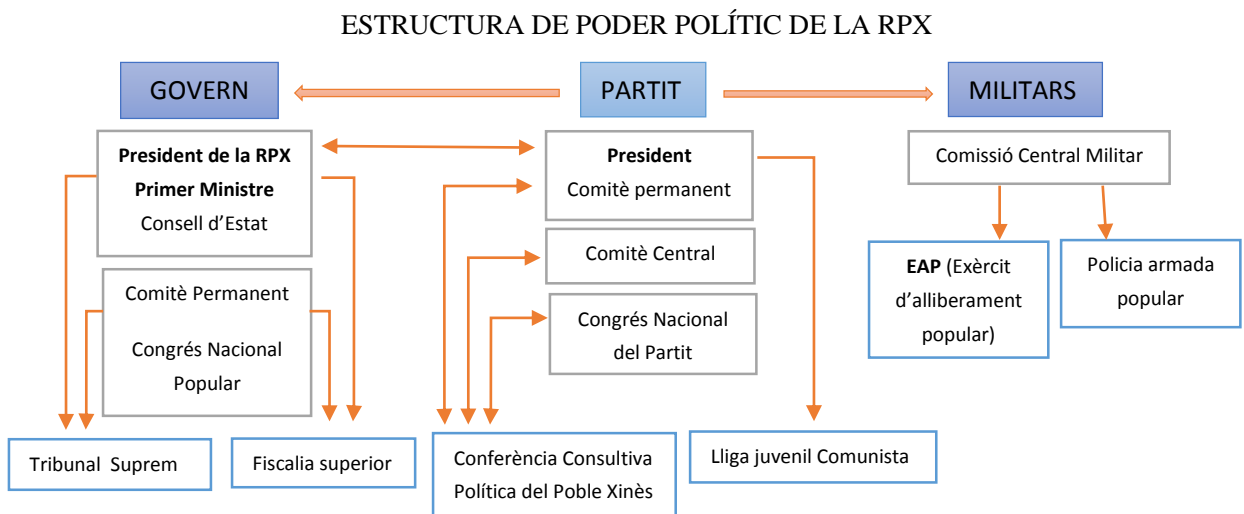
En segon lloc, les elits polítiques no veuen la separació de poders com quelcom desitjable o aplicable al seu sistema polític. En aquest sentit, tot i que el poder legislatiu, constitucionalment, recau en el CNP, és des del Consell d'Estat des d'on es promulguen regulacions que tenen caràcter de llei, el que s'anomena "*Legislació administrativa*".

³⁰ Congrés Nacional del Poble

(Nathan, 1996: 44) Cal afegir que en el Consell d’Estat, tots els ministres al capdavant dels ministeris principals formen part del Politburó.

Aquesta gran presència de membres del Partit a les institucions de Govern comporta que algunes comissions acabin doblant-se, creant una versió del Partit i una del Govern –com succeeix amb la Comissió Central Militar– fins i tot en alguns casos amb membres idèntics. Quan es produeixen aquestes situacions, el poder polític resideix en la comissió del Partit, i la del Govern funciona com a òrgan protocol·lari. En tercer lloc, els comitès del Partit existeixen a totes les institucions i organitzacions oficials i semi-oficials de l’Estat, és a dir, a tots els nivells institucionals.

Finalment, cal especificar que l’elit del Partit és també la que ocupa les més altes posicions dins les institucions de Govern. En aquest sentit, el Secretari General del Partit ocupa la posició de President de la Comissió Central Militar i de President de la República Popular Xinesa, encarregant-se de tots els assumptes relacionats amb la ideologia, el personal, la seguretat i els assumptes d’Estat, mentre que el segon dins el Comitè Permanent del Politburó ocupa la posició de Primer Ministre, convertint-se en el màxim oficial en els assumptes relacionats amb la planificació econòmica del país. Aquest patró es repeteix des del 1993. Anteriorment, la posició de President de la RPX havia estat tant sols protocol·lària, tanmateix, ocupar aquesta posició en el Govern resulta útil al Secretari General del Partit de cara a les relacions internacionals. (V. Lawrence i F. Martin, 2013: 28) És a dir, la relació del Partit i el Govern es reforça a través de la presidència. (Wang, 2013: 2)

Taula 2: estructura de poder polític a la RPX

3. JIANG ZEMIN, HU JINTAO I XI JINGPING. CONFORMACIÓ DE FACCIIONS I CANVIS DINS EL POLITBURÓ I EL SEU COMITÈ PERMANENT.

Aquest apartat tracta quins han estat els canvis polítics dins el Partit i el Govern i les faccions que el constitueixen.

Es pot considerar que Deng Xiaoping³¹ (邓小平) és l'últim líder polític provinent de l'elit revolucionària. Després de la Revolució Cultural es fa amb el lideratge del Partit i promou una sèrie de reformes per transformar tant el Partit com el Govern i virar rumb polític del país.

Els canvis dins el Partit a partir d'aquest moment, es concentren principalment en dos fronts: la necessitat d'una elit política més preparada –ja no formada per revolucionaris, sinó per universitaris- i la voluntat d'una desconcentració del poder a favor d'un lideratge col·lectiu.

És durant l'etapa de Deng i amb la recuperació de les institucions que hi ha un espai per la institucionalització de les faccions, que havien estat soterrades fins aleshores, conduint la política nacional fins a l'esclat de la Revolució Cultural.

Com a conseqüència de les manifestacions del 1989 i la controvèrsia per les decisions polítiques preses, Deng aparta a Zhao Ziyang –Secretari General del Partit– i decideix que el seu successor sigui Jiang Zemin. Jiang no només havia, segons Deng, respost adequadament a les manifestacions de Shanghai, sinó que era una bona opció per evitar la lluita entre faccions, ja que tenia un perfil reformista i suport dels veterans del Partit. (C.F.Wang, 2002: 113)

3.1. Jiang Zemin

Del 1989 al 1993 es produeix el traspàs de poder de Deng a Jiang Zemin³² (江泽民), qui representa el nucli dels líders de la tercera generació. Jiang, qui estava relacionat

³¹ (Paifang, Sichuan 1904 – Beijing, 1997). President de la Comissió Central Militar del 1981 al 1989.

³² (Yangzhou, Jiangsu 1926 -). Secretari del Partit de l'any 1989 al 2002

amb empreses de Shanghai, és el primer líder sense connexions militars, fet pel qual li costa establir la seva nova posició.

El nou Comitè Permanent del Politburó estava constituït per líders preparats – sobretot graduats en Enginyeria–, i la majoria pertanyents a la facció elitista, també coneguda com de Shanghai o dels prínceps.³³

La política de Jiang es veu perfectament reflectida en els *3 represents* (三个代表 Sān gè dàibiǎo). Aquests representen la guia d'actuació ètica i política que Jiang proposa a partir de l'any 2000 i que forma part del preàmbul de la Constitució, conjuntament amb el Pensament de Mao i la Teoria de Deng Xiaoping.

Els *3 represents* promulguen que:

“El Partit ha de representar les forces productives socials més avançades, el curs progressiu de la més avançada cultura i els interessos fonamentals de la majoria.”
(People's Daily Online, 2015)

Quin és el significat d'aquests principis? D'una banda, la voluntat que les noves classes d'empresaris privats i altres professionals s'admetessin dins el Partit i fins i tot es promoguessin a altes posicions d'aquest, i de l'altra, deixar de perseguir la lluita de classes marxista-maoista. És a dir, suposava un canvi de rumb definitiu en l'economia del país, i un gir d'esquena a les classes de treballadors i camperols, que havien dut al Partit al poder. (Dreyer, 2011: 128)

En aquesta mateixa línia, al Congrés de 1992, Jiang aposta per *“Emancipating thought and seeking truth from facts”*, i prossegueix amb l'establiment definitiu d'un nou rumb de l'estructura econòmica del país a l'*“Economia de mercat socialista”* que ja havia proposat Deng. Concloent, les reformes econòmiques en les províncies costaneres constitueixen el gruix de la política d'aquest nou Politburó.

Jiang, que no té una posició fàcil durant els primers anys com a Secretari General del Partit, es veu beneficiat per la mort de la majoria de líders veterans durant els noranta i aconsegueix alhora crear una facció de Shanghai. Veure així ratificada la seva posició en el 15è Congrés Nacional del Partit, de l'any 1997, col·locant a Zhu Rongji (朱镕基) com

³³ Veure apartat 3.4. Faccions del Partit

a Primer Ministre i proposant un nou i ambiciós pla econòmic pel país. En primer lloc, es presenta un pla per reorganitzar les empreses estatals, que eren extremadament deficitàries, tancant aquelles que no tenien beneficis i privatitzant les que sí. En segon lloc, els 40 ministeris estatals es van veure reduïts a 29, aprimant la burocràcia estatal.

Tot i el canvi en la formació i educació dels líders del partit; Jiang manté un perfil polític expansiu; i de fet hi ha autors, com Willy Wo-Lap Lam³⁴, que consideren que aquesta tercera generació encara està ancorada en la por de perdre el poder, pel que no es capaç de dur a terme reformes reals.

3.2. Hu Jintao

Del 2002 al 2005 es produeix el traspàs de poder de Jiang a Hu Jintao³⁵ (胡锦涛), nucli de la 4a generació de líders. Hu no pertany a la facció de Shanghai, sinó que estableix una facció al voltant de membres de la Lliga Juvenil Comunista i quadres de les regions occidentals, anomenada popular.

Jiang, preocupat perquè Hu reconduïxi i revisi el seu llegat, intenta mobilitzar els seus aliats però no aconsegueix prou suport del Politburó durant els plens del Comitè Central del 2000 i del 2001. Hu havia acumulat el suport de membres de la Lliga i quadres que havien treballat en províncies occidentals, així com quadres que tot i pertànyer a la facció de Shanghai havien estudiat a la mateixa universitat que ell o formaven part dels mateixos *Think tanks*. (Wo-Lap Lam, 2006: 19)

Tot i així, Jiang encara té prou influència per fer augmentar el Comitè Permanent del Politburó de 7 a 9 membres, dels quals 5 ó 6 són aliats seus. Així mateix, aconsegueix, a partir del 2001, substituir a una gran massa de secretaris del Partit i governadors de 31 províncies i ciutats directament administrades pels seus partidaris. (Wo-Lap Lam, 2006: 16) El resultat d'aquests moviments és un Politburó fortament inclinat cap a la facció de Shanghai, amb pocs partidaris de Hu.

Per aquests motius es parla de dos centres de poder. Durant el 2003, força membres del Politburó viren el seu suport cap a Hu i finalment, l'any 2004 Jiang fracassa

³⁴ Actual professor del departament d'estudis Xinesos a la universitat xinesa de Hong Kong

³⁵ (Taizhou, Jiangsu, 1942-). Secretari General del Partit del 2002 al 2012

intentant col·locar al seu protegit com a President de la Comissió Central Militar, posició que pren Hu, acabant així amb els dos centres de poder.

El nou Comitè Permanent del Politburó segueix estant constituït per graduats en enginyeria, i s'institucionalitza la norma que els militars no han de tenir-hi representació formal. La diferència recau en l'origen territorial dels seus integrants, més equilibrat que el dels seus predecessors.

El lideratge de Hu està compartit amb Wen Jibao, qui, en funció de Primer Ministre s'encarrega de la branca econòmica de les polítiques, mentre que Hu pren el comandament de la branca ideològica, de la seguretat pública i interna i de les relacions internacionals.

Hu puja al poder amb un discurs populista (Dreyer, 2011: 134) que té dues línies principals. Les millores per a les masses més desafavorides i les reformes del Partit i les institucions.

Hu considera que l'administració de Jiang havia creat desigualtats en cinc àrees. Un desenvolupament descompensat entre ciutats i pobles, descompensacions entre regions, descompensacions entre el creixement econòmic i els beneficis socials, entre l'home i la natura i entre el creixement domèstic i les polítiques d'apertura. (Wo-Lap Lam, 2006: 43) Considera també que per tal que hi hagi menys conflictivitat social és necessària l'harmonia entre la producció, el medi ambient i la qualitat de vida.

En aquest sentit, la majoria d'inversions estatals d'aquesta etapa es van dedicar a les regions occidentals, creant un gran creixement en aquestes zones, molt beneficiós però dirigit pel govern –no orientat al mercat–. Les polítiques es centren en la població amb menys recursos de les zones rurals –en comparació amb el govern de Jiang, que s'havia centrat en el desenvolupament de les àrees urbanes i industrials–. En una administració que recerca el “*desenvolupament o comunisme científic*” (Golden, 2008: 125) i que pretén disminuir les descompensacions anteriorment mencionades.

La segona línia de les polítiques de Hu són les reformes del Partit. Aquestes no es plantegen a través d'un sistema multi-partidista, ni buscant l'equilibri entre branques del govern, sinó amb una democràcia intra-partidària. La conveniència d'aquest enfocament recau en primer lloc en la voluntat de la preservació de l'autoritat del Partit i en segon

lloc en el fet que la democràcia interna significava garantir la legitimitat de Hu i prevenir els membres de la facció de Shanghai utilitzar mitjans extra-constitucionals i extra-legals per a complots polítics. (Willy Wo-Lap Lam, 2006: 127) En aquest mateix sentit, promou un lideratge col·lectiu, que impedeix la nova aparició de líders personals, tret comú en la facció de Shanghai.

Aquestes reformes del Partit, es sostenen sobre el principi que no hi ha res negatiu en la ideologia del Partit, sinó que les contrarietats apareixen pels errors i les males interpretacions d'alguns líders de forma individual. Posen l'èmfasi, doncs, en l'auto-perfeccionament i l'auto-control. D'altra banda, es produeix una reconcentració del poder polític –en detriment dels líders provincials–, a través de la disminució de l'estructura burocràtica i algunes mesures econòmiques i sobretot territorials que pretenien tornar les regions més dependents econòmicament de Beijing. Finalment, pretenia també diluir el poder de les figures fortes a través de la potenciació del lideratge col·lectiu, forçant al Politburó a respondre davant del Comitè Central.

Del 2002 al 2007 es duen a terme les iniciatives per la democratització amb menys controvèrsia. Aquestes reformes pretenien establir un conjunt de normes i procediments per les institucions. Tot i així, els discursos sobre les reformes de les institucions es dilueixen i no s'acaben de concretar.

El que sí duu a terme l'administració de Hu és un esforç considerable per presentar una imatge més transparent del partit, més propera als líders regionals i a la població civil.

Per realitzar-ho es promouen diferents iniciatives. El diari Xinhua (新华) comença a publicar algunes sessions del Politburó, que es reuneix amb més freqüència que en cap altre moment de la història, amb la intenció que la publicitat presenti una imatge de transparència. D'altra banda, es comencen a dur a terme Congressos del Partit en diferents províncies, en els que comencen a incorporar-se polítics regionals de rang baix, que fins al moment només es reunien amb l'elit política nacional cada cinc anys. A partir del 2005, a més, la majoria de partits provincials i institucions estatals tenien web pròpia, per tal de donar una imatge més propera i accessible. (MacFarquhar, 2011: 580) El seu estil polític, a diferència del de Jiang, és de baix perfil, modest i gens efusiu.

Les reformes tan anunciades, doncs, van acabar suposant un canvi d'estil, però no un canvi de polítiques. Hi ha alguns autors, com Willy Wo-Lap Lam, que consideren que els líders d'aquesta 4a generació, han estat més aviat supervivents polítics, caracteritzats per "No cometre errors" més que no pas innovadors.

3.3. Xi Jinping

L'any 2012, al 18è Congrés Nacional, es produeix l'última successió del Secretari General del Partit. Hu Jintao cedeix el poder a Xi Jinping³⁶ (习近平), qui constitueix el nucli de la 5a generació de líders. A diferència dels dos traspassos de poder anteriors, aquest es produeix de forma ràpida. Xi pren el control militar de seguida, i amb aquest, assegura la seva autoritat també ràpidament en un moment social que no és tant plàcid com el del 2002.

El nou comitè Permanent del Politburó –que torna a ser de set membres– destaca per mantenir una diversitat territorial entre els seus membres i per ser el primer en el que la majoria dels seus components tenen estudis relacionats amb les ciències socials, sobretot economia i dret. Per aquesta nova composició, hi ha autors, com Cheng Li,³⁷ que esperen d'ells un canvi de rumb en les polítiques nacionals –que encara no s'ha produït–. Xi prové també de la facció elitista, tot i que el seu origen dista de la majoria dels pertanyents a aquesta, ja que per les purgues que va patir el seu pare, va viure la majoria de la seva adolescència en regions aïllades. L'actual president, tot i ser proper a Jiang, era el candidat de consens, per la seva posició moderada, mentre que Li Keqiang –actual Primer Ministre– era el protegit de Hu.

Amb Xi s'estableix finalment el que s'havia començat a modelar amb Hu: una oligarquia governant. Xi és en aquest sentit, el primer Secretari General que no és escollit per un grup reduït de líders, sinó pel conjunt dels oficials del Comitè Central. (Kuhn, 2012: 46)

Amb la nova administració, establerta en una etapa de creixents demandes socials i un procés de democratització interna i renovació de la imatge del Partit, sembla que hi

³⁶ (Beijing 1953-). Secretari del Partit des del 2012 fins a l'actualitat

³⁷ Director des del 2014 del Centre Xinès John L. Thornton, de la Institució Brookings

ha esperances per a un canvi de la relació del Partit amb la llei, quan el 2012, Xi fa un discurs sobre la implementació de la Constitució i declara que:

“Cap organització³⁸ o individu té el dret especial de passar per damunt de la Constitució i la Llei, i qualsevol violació de la Constitució i la llei cal ser investigada.”
(V. Lawrence i F. Martin, 2013: 4)

Tot i així, l'any 2013, en un altre discurs, apel·la als membres i organitzacions del Partit a no només respectar la Constitució de l'Estat, sinó també la Constitució del Partit, com a document independent. Aquest fet comporta contradiccions i unes polítiques poc clares. Finalment, posa l'èmfasi, de la mateixa forma que havia fet Hu, en l'auto-supervisió.

Xi planteja tres punts essencials a millorar pel seu govern: en primer lloc, els nombrosos casos de corrupció dins dels governants del partit, en segon lloc, el fet de no estar en contacte amb la població civil i en tercer lloc, l'excessiva burocràcia i formalitat del seu sistema de govern.

3.4. Faccions dins el Partit

Des de la mort de Mao comencen a prendre força diferents grups d'influència, degut principalment a que el sistema ara permetia una forma limitada de competència i a la incipient permissivitat del pluralisme. (Dreyer, 2011: 108) Aquests grups, no es van construir seguint el model estranger, sinó que van prendre part dins el marc institucional construït pel Partit.

En un primer moment es conformen dos grans grups, una línia Maoista, que pretenia seguir amb la línia ideològica de Mao i una línia reformista, encapçalada per Deng Xiaoping. El primer successor de Mao, Hua Guofeng³⁹ (华国锋), és proper a la primera de les faccions i conegut per la seva obstinació a seguir qualsevol directriu que Mao hagués donat abans de morir. Tot i així, és un element més aviat moderat que tracta d'accontentar a la majoria de la població.

³⁸ En aquest mateix sentit, també en la Constitució es parla sobre la no-injerència de cap organització en el Sistema Judicial. Tot i així, la majoria d'interpretacions assumeixen que el Partit Comunista Xinès no entra dins la classificació d'organització.

³⁹ (Jiaocheng, Shanxi 1921 – Beijing, 2008)

Deng aconseguí prou influències per col·locar a un dels seus protegits, Zhao Zhiyang⁴⁰ (赵紫阳), com a Primer Ministre, i a sí mateix com a Director de la Comissió Militar, al 12è Congrés Nacional del Partit, l'any 1981.

A conseqüència de les discrepàncies en la gestió de les manifestacions del 1989, Deng aparta a Zhao de la Secretaria General del Partit i hi col·loca Jiang Zemin, un candidat de consens, per tal d'evitar un major enfrontament entre faccions.

A partir de l'etapa de Jiang, es duen a terme una sèrie de reformes polítiques que propicien la institucionalització i estabilització de les dues noves faccions. D'una banda, es produeix una democratització interna; una sèrie d'iniciatives, entre les quals es troba el mètode que Cheng Li anomena "*Més candidats que posicions*", que pretén que els més adients siguin escollits per ocupar les posicions de poder. Aquesta nova proposta, tanmateix, propicia sentiments de guanyadors i perdedors dins el Partit i crea un ambient adient per les rivalitats i la competència. (Li, 2013: 4) D'altra banda, es deixa enrere un model de líder fort, que es transforma en un model de lideratge col·lectiu, fet que també propicia l'aparició de grups de poder.

Així doncs, des de l'administració de Jiang s'han establert dues faccions estables, la facció de Shanghai o elitista i la facció popular, fins al punt que hi ha el concepte de "*one party, two coalitions*". Dues coalicions que ja no tenen un component ideològic predominant, sinó que es basen en sistemes de relacions i interessos personals. (C.F.Wang, 2002: 106)

Tot i així, el gruix d'integrants de les dues faccions són d'orígens socials diferents, amb preocupacions diferents i perspectives diferents sobre com tractar alguns dels temes principals de la política xinesa.

Jiang Zemin va ser el propulsor de la facció de Shanghai o elitista, que actualment està sent dirigida pels seus protegits. Aquesta està formada per fills de famílies de revolucionaris veterans i alts càrrecs del partit –anomenats prínceps– que sovint van començar les seves carreres en ciutats pròsperes costaneres i representen principalment els interessos dels empresaris.

⁴⁰ (Hua, Henan 1919 – Beijing, 2005)

D'altra banda, la facció populista, liderada per Hu Jintao, es constitueix al voltant de membres de la Lliga Juvenil del Partit Comunista, que provenen de famílies menys privilegiades i que han desenvolupat les seves carreres en ciutats menys pròsperes, sovint en províncies occidentals. Des d'aquesta facció es defensen les preocupacions dels grups socials més vulnerables com els camperols, els treballadors immigrants i la població urbana amb menys recursos. (Li, 2013: 4)

Durant la seva etapa, Hu duu a terme moltes reformes dins el Partit amb l'objectiu de desconcentrar el poder i potenciar el lideratge i la responsabilitat col·lectiva (Wo-Lap Lam, 2006: 134) –el que va en detriment de la facció de Shanghai–, afirmant que el reforç d'aquestes faccions afavorirà la competició i suposarà una millora en la qualitat de la política del país.

Xi, que també forma part de la facció de Shanghai, torna a representar –igual com havia sigut Jiang– un candidat de consens. Tot i les diferències entre faccions, ambdues coincideixen en que és necessària una convivència mútua, per assegurar l'estabilitat política del Partit i del país. (Li, 2013: 46)

4. EL SISTEMA JUDICIAL. REFORMES I CONTRAREFORMES.

El sistema judicial no ha sigut tant sols utilitzat per les faccions en les seves lluites de poder des dels anys 80, sinó que també ha tingut un paper essencial en les relacions centre-perifèria dins del mateix PCX, i és alhora, l'objecte d'atenció d'alguns discursos d'acadèmics i de membres del Partit en el seu objectiu de dur a terme reformes polítiques. És a dir, és imprescindible entendre el seu funcionament per tal de comprendre el sistema polític –i la seva evolució– de forma més àmplia.

Abans d'entrar en les explicacions específiques del funcionament del sistema judicial, cal tenir clar que aquest s'ha conformat a partir de les experiències revolucionàries del país durant les últimes dècades, així com per la ideologia comunista. Ideologia que refusa el concepte sencer d'imparcialitat i igualtat inherent en el sistema judicial, i que per tant, el converteix en una eina en mans de la classe governant. (Dreyer, 2011: 167)

Des de l'any 49, a la RPX hi ha conviscut, de forma complementària i competitiva, dos models legals: un model jurídic o formal, constituït a partir d'unes normes formals, elaborades i codificades, regulades per una jerarquia judicial regular i un model extra-jurídic o social, que emfatitza les normes socialment acceptades i el sistema de valors, i que es desenvolupa a través d'una dinàmica de pressions de grup i per part de les institucions del Partit. (C.F.Wang, 2002: 140)

Durant l'etapa Maoista es produeix una alternança d'aquests dos models, amb més presència del social, recolzat i reforçat per les campanyes de reeducació del Partit. Aquest model, es veu maximitzat durant la Revolució Cultural.⁴¹ Etapa en la que hi ha un esforç polític per eliminar les institucions judicials formals, les funcions de les quals queden preses per l'EAP i els comitès del Partit, que apliquen la justícia de masses.

Les primeres reformes del poder judicial cap al model formal que es produeixen durant els 70 i 80, pretenien convertir-se en una força de legitimació alternativa als principis de la revolució Maoista i alhora proporcionar eines per l'estabilitat interna. També pretenien millorar la imatge exterior del país, i de fet, Carl Minzner⁴², considera que les reformes judicials que es van dur a terme no només durant aquestes dues dècades, sinó també durant els 90, van tenir un paper de pes en l'entrada de Xina a l'OMC, l'any 2001. (Minzner, 2013: 67) D'altra banda, els mancaven nous mecanismes per resoldre els conflictes que havien sorgit del creixement econòmic i la urbanització. I finalment, els nous líders del país –especialment Deng Xiaoping– volien castigar el model que els havia purgat durament durant els últims anys.

Durant els anys 70 i 80, es reobren les escoles de dret que havien estat tancades durant la Revolució Cultural, s'importen conceptes legals de l'estranger, s'emeten centenars de nous estatuts i reglaments, creant un ampli marc de dret civil, mercantil, penal i administratiu; a més, les autoritats promouen també els processos judicials per a resoldre els conflictes, queixes o disputes, civils o mercantils.

L'any 82, amb la nova Constitució, es determina l'estructura, funcions i conformació del sistema judicial. Segons la Constitució, l'autoritat judicial de l'Estat ha d'estar exercida per tres òrgans: els Tribunals populars, les Fiscalies populars i les

⁴¹ (1966-1976)

⁴² Professor de la Facultat de Dret de la Universitat de Fordham.

Agències de seguretat pública, (C.F.Wang, 2002: 142) establerts a cada nivell administratiu.

La Constitució també diu que *“Els tribunals populars han d’exercir el poder judicial independentment, i no han d’estar subjectes a la interferència de cap òrgan administratiu, organització pública o individual”* (Article 126). (J.Nathan, 1996: 50) Hi ha dos punts que cal especificar d’aquesta definició. En primer lloc, el Partit Comunista Xinès, no entra dins la classificació d’organització pública, pel que queda exclòs dels grups a la interferència dels quals no han d’estar subjectes els tribunals. I en segon lloc, la mateixa paraula independència, que en aquest context, significa tant sols que els tribunals com a organització han de fer la seva feina de forma exclusiva, en comptes de tenir altres organitzacions per compartir les seves funcions –com va ocórrer durant la Revolució Cultural–.

És a dir, en la mateixa línia que la resta d’institucions estatals, el poder judicial també recau en mans dels membres del Partit. De fet, l’autoritat dels tribunals recau en els Comitès Judicials, que estan liderats pel president i el vice-president de cada tribunal, que són també oficials del Comitè de Partit d’aquell tribunal –membres de la fiscalia també pertanyen a aquest Comitè de Partit–. Una altra via d’influència del Partit en els tribunals, és el principi pel qual s’espera que els tribunals de rang inferior duguin els casos importants o complicats a un tribunal de rang més alt, per tal d’obtenir instruccions abans de dictar sentència. L’última via, són les comunicacions i instruccions informals de membres del Partit als jutges.

De fet, cada tribunal, no només està dirigit pel Partit, sinó que és responsable davant la branca legislativa del Partit del mateix nivell administratiu (el Tribunal Suprem, és responsable davant del CNP⁴³ i del seu Comitè Permanent, i així successivament).

En aquest mateix sentit, destaca la mancança d’un Tribunal Constitucional. Les funcions que recaurien en aquest ho fan al Congrés Nacional del Poble, la mateixa institució que s’encarrega tant de la creació, com de l’aprovació de la Constitució.

Un últim punt a tractar a l’hora d’explicar el funcionament dels tribunals és la desconexió entre els jutjats locals i el Tribunal Suprem, ja que les obligacions d’ambdós

⁴³ Congrés Nacional del Poble

són diferents. Les elits dels tribunals locals consideren que la seva funció és mantenir la pau social, i sovint es deixen endur per la opinió de les masses –la idea de justícia popular o justícia per acontentar a les masses és històricament pròpia del PCX–. D'altra banda, les elits d'alt rang del Tribunal Suprem, properes al Politburó, són més sensibles a les pressions internacionals. (Miao, 2013: 511)

L'any 96 es promulga la primera llei destinada a la millora del sistema judicial, amb l'objectiu de professionalitzar el conjunt del sistema. Es canvia la definició dels advocats, que passen de ser "*Treballadors legals estatals*" a responsables dels seus clients, s'eliminen els subsidis i es privatitza el sector, es proclama la presumpció d'innocència i un major accés als advocats, s'elimina el procés de detenció policial sense que hi hagi càrrecs ni acusació, es restringeix la pena de mort, s'aboleix el crim d'antirevolucionari, s'exigeix una mínima qualificació per als jutges, i es proclama que qualsevol que interfereixi amb l'exercici dels jutges i les seves obligacions serà processat. (Minzer, 2013 :67)

Tot i aquestes reformes, segueixen existint buits legals a través dels quals es mantenen els antics patrons de conducta i moltes mancances i reclamacions segueixen sense resposta.

Als 2000 es produeix una explosió de firmes d'advocats privades, domèstiques i estrangeres, mentre que l'Estat es queda amb les firmes que havien existit des dels anys 80. (Minzner, 2013: 67)

A partir del nomenament de Hu Jintao com a Secretari General del Partit, es produeix un tomb en les polítiques que tenen a veure amb el poder judicial.

D'una banda, cal mencionar la creixent proporció d'integrants del Politburó conformat al 2002, i sobretot el del 2012, amb carreres universitàries o màsters relacionats amb el Dret. Una nova situació que no només ha aixecat polèmica per les controvèrsies sobre les credencials educatives d'alguns dels líders polítics, sinó que no ha servit per mantenir la línia de reformes en el poder judicial, que havia existit fins a finals dels 90, ans al contrari.

“New leadership has neither loosened party control over the legal profession nor pursued judicial independence. Liberal legal scholars and human rights lawyers are often among the primary targets for harsh treatment” (Li, 2013: 12)

En aquest context, doncs, es comencen a plantejar un seguit de contrareformes, amb l'objectiu de resoldre les conseqüències no desitjades que les primeres reformes havien comportat. Entre aquestes destaquen les diferències regionals en la seva aplicació, conflictes locals amb les administracions locals o activistes que reclamen reformes més a fons.

La primera sessió del Politburó amb Hu Jintao al capdavant del Partit, es centra en estudiar la Constitució en relació al sistema judicial. En aquest sentit, el Partit, sovint ha utilitzat, durant els 90 i 00 la expressió *“use law to rule the country”* (以法制国 Yǐ fǎzhì guó) en comptes de *“to govern the country according to the law”* (依法治国 Yīfǎ zhìguó). (Li, 2013: 12)

A partir d'aquest moment comencen a produir-se un seguit contrareformes. Com ja he mencionat, les reformes legals havien comportat una sèrie de noves problemàtiques a les que calia donar una resposta. En primer lloc, a les zones rurals hi havia un poder legal feble, resultat de l'escassetat de recursos. En segon lloc, s'havien començat a produir una sèrie peticions, protestes i denúncies per part de la població civil als tribunals de districte i provincials, motivats pel descontent amb l'actuació dels tribunals locals. Aquest mateix descontent, s'ha vist expressat a través d'aldarulls, sovint violents. En tercer lloc, s'havien començat a produir conflictes polítics, principalment en zones rurals, sota la idea que els conceptes judicials no s'escauen amb la tradició xinesa. Així doncs, les autoritats del partit havien denunciat la utilització de conceptes com el de *“la supremacia de la llei”* per part d'alguns jutges amb l'objectiu d'oposar-se als líders del PCX.

Aquestes problemàtiques s'han intentat resoldre des del Partit potenciant la mediació –que històricament ja havia sigut el mitjà per a resoldre un gran percentatge dels conflictes, però que no havia tingut un suport notable per part de les autoritats–. S'han creat *“coordination sessions”* (Minzner, 2013: 68) per intervenir amb mediació en els casos que els oficials temen més que puguin crear un desordre social, ahora ha

aparegut una forta pressió als jutges per a que resolguin els casos a través d'aquestes mediacions a porta tancada.

L'establiment d'aquest nou procés de mediacions ha tingut dues reaccions completament diferenciades. En algunes zones rurals ha resultat una millor resposta a les necessitats que no es veien resoltes a través dels judicis –promoguts durant els 80 i 90–. En algunes altres zones han servit perquè els oficials abandonin les normes legals i busquin l'estabilitat social a qualsevol preu, encara que impliqui fer-ho anul·lant queixes legítimes o cedint davant de peticions de masses, que no tenen una base legal. (Minzner, 2013: 68)

A partir del 2006, s'estableixen una nova sèrie de mesures amb la intenció d'augmentar el poder del Partit sobre el sistema judicial. S'intenta posicionar als jutges a favor d'aquest i augmenten les pressions perquè demostrin la seva fidelitat.

Al 2007, el Tribunal Suprem s'adjudica el poder de revisar totes les sentències de mort dels tribunals inferiors, amb la intenció que aquestes disminuïssin; i de recuperar el poder judicial, que s'havia vist descentralitzat a causa de les reformes de les últimes dues dècades. (Miao, 2013: 504)

Al 2008, Hu Jintao promulga la doctrina de les Tres Supremes⁴⁴. Aquesta doctrina té l'objectiu de subordinar les lleis als interessos del Partit, per tal de mantenir l'estabilitat social. Aquesta, col·loca en primer lloc els interessos de la causa del PCX⁴⁵. En segon lloc, la supremacia dels interessos del poble⁴⁶. I en tercer lloc, la supremacia de la Constitució i les lleis⁴⁷. (China Media Project, 2015) Addicionalment, per assegurar-se que aquesta doctrina arribés a tots els professionals, es modifiquen tant els plans d'estudi de les universitats com els exàmens per a què la incloguessin.

En concordança a aquesta Doctrina, al març del mateix any, les autoritats centrals del Partit instal·len un funcionari del PCX sense cap experiència –Wang Shengjun (王胜俊)– com a cap de la Cort Suprema. Aquesta decisió rectifica les iniciatives que s'havien

⁴⁴ (三个至上 Sān gè zhìshàng)

⁴⁵ (党的事业至上 Dǎng de shìyè zhìshàng)

⁴⁶ (人民利益至上 Rénmín lìyì zhìshàng)

⁴⁷ (宪法法律至上 Xiànfǎ fǎlǜ zhìshàng)

duet a terme durant els 90, que tenien la intenció de professionalitzar els tribunals i apartar-ne aquells que no tenien una preparació legal, encara que fossin militants del partit.

Paral·lelament, creixen desmesuradament les pressions als advocats, apareixen campanyes del Partit que els retornen al nivell de “*Socialist legal workers*”, un estatus que s’havia intentat professionalitzar amb les reformes del 96. Es creen moltes firmes d’advocats dins el Partit i les autoritats comencen a assetjar alguns dels grans advocats i activistes a través d’arrestos, arrestos domiciliaris, presó, tancament d’organitzacions, tortura, etc. (Minzner, 2013: 68) Cal afegir també que per adquirir la llicència d’advocat és necessari el compromís amb la fidelitat al Partit.

Actualment tant el país com el Partit es troben en una cruïlla clau de la seva història, i les decisions que prenguin també en relació al poder judicial, poden suposar un punt d’inflexió en el futur de la nació.

En el següent apartat tractaré aquest tema amb més profunditat en quina situació es troba el govern i quins inputs està rebent actualment.

5. REPTES PER AL POLITBURÓ. MODEL REGIONAL I DEMANDES SOCIALS

Actualment, l’elit política nacional encara dos reptes principals. El model regional, les reformes del qual han conduït a una situació incòmoda per als líders de Beijing i les demandes socials per part de la població civil.

Les reformes durant la presidència de Jiang, sobretot la descentralització fiscal, que tenien l’objectiu de fomentar el creixement econòmic a curt termini, van promoure també un apoderament dels líders provincials fins al punt que s’han convertit en poderosos actors del sistema polític xinès.

Els Congressos provincials populars, controlats pels Secretaris del Partit de llurs províncies, tenen dret d’aprovar les seves pròpies lleis i regulacions i tot i que els ministeris del Govern tenen agències a les províncies, quan es produeixen conflictes, els líders d’aquestes agències prioritzen els interessos locals, ja que els líders provincials controlen l’assignació de personal. (V. Lawrence i F. Martin, 2013: 10)

Durant la presidència de Hu, es duen a terme polítiques econòmiques i de redistribució territorial per a tornar les províncies més dependents de Beijing. Tot i així, els líders provincials ja havien assolit prou poder polític per defensar els seus interessos, fins al punt que sis d'ells –tots secretaris del Partit– formen part de l'actual Politburó.

El segon gran repte que ha d'afrontar l'elit política nacional són les creixents demandes socials per part de la població civil. Els moviments independentistes del Tíbet i el Xingjiang, les reclamacions per unes reformes més profundes de les institucions o fins i tot a favor de la democratització, les manifestacions –sovint violentes– en contra de l'abús de poder per part dels líders del Partit provincials, i les reclamacions dels grups d'esquerra pro-maoistes que s'han començat a alçar a partir de les reformes econòmiques han propiciat una situació actual de descontent general amb *l'estatus quo* de la política nacional. Aquestes reclamacions polítiques, sumades a la desacceleració del creixement de l'economia del país en els últims anys –creixement que s'havia convertit en la legitimitat del nou rumb polític a partir de les reformes de Deng– han comportat que des de l'any 2010, la despesa en seguretat interna hagi estat major que la despesa en seguretat nacional.

6. CONCLUSIONS

Recollint el que he anat desgranant durant el treball, puc concloure que les institucions del Partit i el govern no constitueixen un marc rígid, sinó que són una eina que s'ha anat reformant amb l'objectiu que el Partit pugui governar el país. De fet, la RPX ha experimentat més reformes polítiques de les que la majoria d'observadors reconeixen i el disseny d'aquestes reformes han tornat el sistema autoritari més efectiu, en comptes de més sensible a les pressions socials. (Dickson, 2003: 33)

Aquestes reformes de les institucions –i de les seves funcions– han estat promogudes, no tant per les demandes socials, com per les lluites entre faccions dins el Partit. Mentre que les diferències entre el Govern i el Partit són mínimes, sí que l'existència d'aquestes faccions ha dut a una diferenciació de funcions dins les institucions del govern. Una bona mostra és el fet que els ministeris i comissions relacionats amb l'exèrcit solen estar controlats per líders pertanyents a la facció elitista o que el Secretari General del Partit i el Primer Ministre solen pertànyer a faccions diferents, amb la divisió de funcions que els seus càrrecs comporten.

És a dir, no hi ha una separació de poders a l'estil de Montsequeiu, tot i els intents constants sobretot des d'alguns grups del Congrés Nacional del Poble i grups relacionats amb el sistema judicial de pressionar perquè hi hagi una major repartició de poders. Tanmateix, dins les institucions es produeixen un seguit de lluites polítiques que modifiquen la política i les institucions.

Aquestes lluites entre faccions han conclòs en alguns casos en judicis civils contra membres del Partit. És a dir, no són aquests judicis els que tenen efecte sobre la política nacional, sinó que han posat de rellevància una sèrie de problemàtiques que venien donades per aquestes lluites de faccions així com per les diferències entre els líders de Beijing i els líders provincials i la manca d'institucions de control i supervisió de la tasca política.

Finalment, tot i que autors com Cheng Li consideraven que el canvi d'àrea en la formació universitària dels membres del Politburó comportaria canvis al rumb polític nacional, aquest fet no s'ha produït. Xi segueix advocant per l'auto-control i no ha proposat cap iniciativa per al control del Partit o unes reformes de les institucions substancials. El nou sistema d'elecció del Secretari General del Partit –que ara trien el conjunt del Comitè Central– i la necessitat d'arribar a acords entre les faccions, comporten que guanyin aquells candidats de consens, que difícilment proposen reformes innovadores o iniciatives de reformes substancials.

De fet, des de l'administració de Hu, les reformes que s'han dut a terme han estat per augmentar el poder i control del Partit sobre totes les institucions. És a dir, tot i que actualment s'hagi produït un procés de democratització interna dins el Partit i s'hagi realitzat un esforç per apropar-lo al conjunt de la població civil, aquest segueix estant per sobre la Constitució, seguint el principi de Mao que proclamava que *“every one of our party resolutions is law, and every meeting itself is law, and we can therefore maintain social order through resolutions and meetings”* (Li, 2013: 12)

Com a conclusió final, doncs, el País es troba en un punt en el que ja ha començat a promoure una sèrie de reformes del sistema polític, amb l'objectiu d'apropar-se a població, mentre que la conflictivitat social creix, creant una càrrega econòmica pesada per a Beijing. D'altra banda, el creixement econòmic –que s'havia convertit en la legitimació principal del Partit– està desaccelerant. Finalment, el funcionament actual de la política a Beijing i el fet que aquells candidats de consens són els que arriben a la posició de Secretari General del Partit, promou que aquells candidats més moderats arribin a posicions de lideratge dins el partit.

6.1. Escenaris futurs

Hi ha dues grans possibilitats dins els escenaris futurs. D'una banda, que es produeixin reformes en les institucions, promogudes pel Partit –en el sentit que sigui– i que aconseguixin controlar el descontent social. D'altra banda, una revolta de la població que obligui a que es produeixin aquestes reformes o fins i tot forcin a que es produeixi un canvi de mans del poder polític. (Li, 2013: 1)

Actualment, la primera de les dues opcions és la més provable per dos motius. Algunes d'aquestes reformes ja s'han començat a dur a terme i els costos econòmics de mantenir el control de la població ja són més elevats que els costos de la sanitat, les relacions exteriors, i la regulació bancària de valors junts. (Wang, 2013: 2)

Alguns autors, com Bruce Dickson, consideren que el Partit no pot respondre a aquestes pressions pel canvi dins el marc de l'Estat Leninista, ja que en el leninisme accentua l'autoritat vertical i es prevenen els llaços horitzontals, alhora que la RPX no té institucions capaces de canalitzar una participació política més demandant. (Dickson, 2003: 33)

Tot i així, és abandonar el model leninista la única opció? Altres autors, com Andrew Mertha, consideren que la majoria de xinesos semblen còmodes amb un procés de canvi cap a la liberalització més modest, però més estable i durable. (Mertha, 2012: 16)

En aquesta mateixa línia segueixen una sèrie d'informes que Hu va encarregar a grups d'experts durant el seu mandat. Informes que asseguren que la democràcia no és un prerequisite per a que el Partit es mantingui al poder, particularment en països amb tradicions confucianes. Per sobreviure, cal una aparença –o un fons- de servir a la majoria del poble, una administració eficient que sigui relativament poc corrupte, una gestió efectiva i ràpida de les crisi sociopolítiques i l'habilitat de crear una ampla massa a favor de l'actual classe política. (Wo-Lap Lam, 2006: 39)

Així doncs, quines opcions de reforma es presenten per al sistema polític xinès actualment?

Andrew J. Nathan proposa quatre vies de reforma de les institucions, amb l'objectiu de respondre a les necessitats actuals sense que s'hagi de produir un canvi de model. Aquestes reformes són: fer créixer l'autonomia del CNP i reduir l'autoritat del Partit sobre ell, invocar eleccions i sobretot resoldre les mancances que encara tenen les eleccions que es duen a terme a nivell local, establir un òrgan per a la supervisió constitucional sota el CNP i finalment, establir la independència judicial. (1996: 46)

7. ANNEXOS

7.1. Annex 1. Un cas concret. El model de Chonqing.

L'any 2012, el Secretari del Partit de Chongqing, Bo Xilai (薄熙来), és suspès del Partit i investigat per casos de corrupció, abús de poder, males decisions i la seva relació amb l'assassinat d'un home de negocis anglès.

Tot i que des del Partit, el s'ha intentat presentar cas de Bo com un fet aïllat, (Mertha, 2012: 4) el cert és que posa de manifest molts dels reptes actuals el Partit: la lluita entre faccions dins el Partit, les conseqüències de la descentralització econòmica a favor de l'apoderament dels líders provincials, el retorn de grups pro-maoistes i fins i tot l'ús polític dels tribunals.

Des del 2007, any en que va ser assignat com a Secretari General del Partit a Chongqing, Bo havia atret l'atenció nacional, situant-se com abanderat la població menys afavorida. Havia reunit suport recolzant l'economia controlada per l'Estat, amb iniciatives contra les màfies i promovent la nostàlgia per la època Maoísta. Chongqing s'havia convertit en un símbol del refluoriment del maoisme. Bo criticava les polítiques de Hu i Wen, els quals donaven suport a la província de Guangdong –símbol del model Dengista–, ignorant Chongqing públicament.

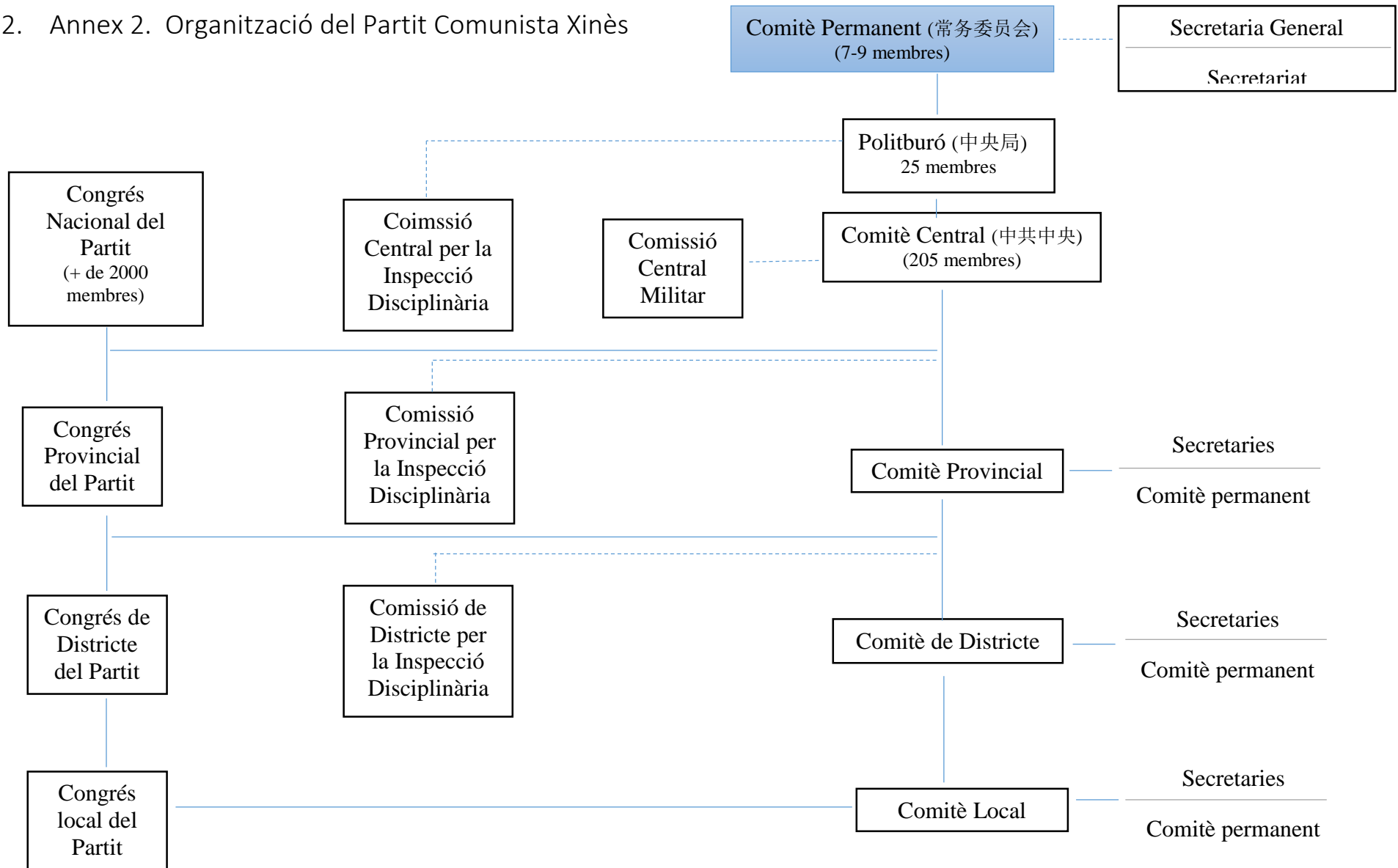
S'esperava que Bo entrés al Comitè Permanent del Politburó l'any 2012, el que hagués dividit la nova elit de líders entre els partidaris del retorn del Maoisme i els partidaris del camí que havia marcat Deng. (Zheng, 2013: 170) Amb la seva caiguda, la direcció del desenvolupament nacional es torna més clara, amb una victòria clara del model de Deng.

Mentre que alguns autors com Susan V. Lawrence i Michael F. Martin posen l'èmfasi en la necessitat que ara tenen les autoritats de Beijing de convèncer als seguidors de Bo que les al·legacions contra ell i la seva dona són genuïnes i no un pretext pels reptes polítics ideològics i polítics, altres veus, com Cheng Li, es pregunten com es va arribar a una situació en la que Bo es va considerar prou impune com per dur a terme els crims pels quals se l'ha condemnat.

Qualsevol dels dos punts de vista posa en rellevància les problemàtiques del sistema polític. En primer lloc, les lluites entre faccions, que comporten canvis substancials en la política nacional. I en segon lloc, les problemàtiques del substancial poder polític que concentren els líders provincials, i que han resultat en creixents casos de corrupció⁴⁸ i utilització de les institucions a tots els nivells administratius.

⁴⁸ En aquest cas, el concepte corrupció no és utilitzat per descriure el control del Partit sobre les institucions de govern i judicials, sinó la utilització del poder personal d'aquests líders per al benefici individual.

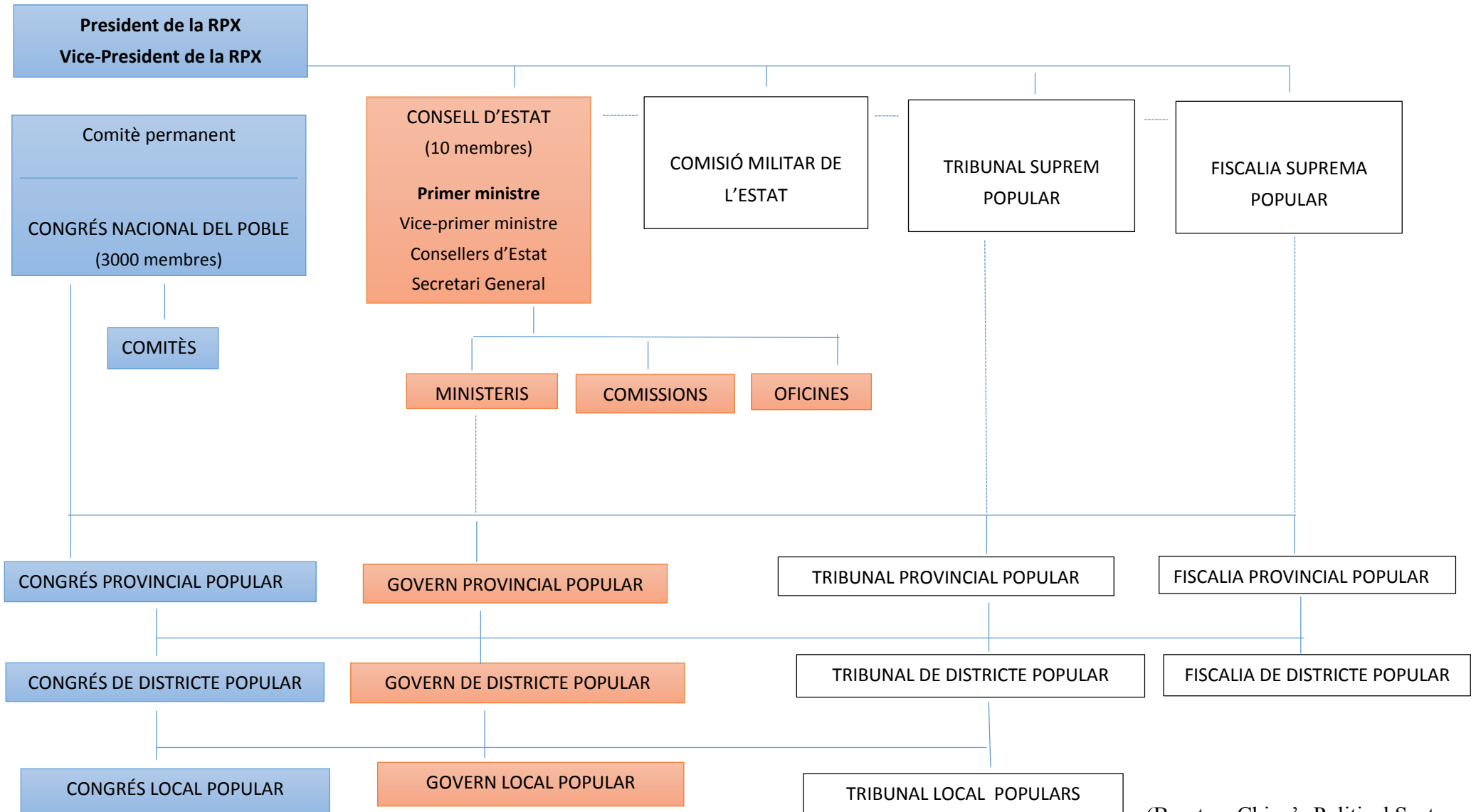
7.2. Annex 2. Organització del Partit Comunista Xinès

(Basat en China's Political System, de de June Teufel Dreyer)

Llegenda: ----- Autoritat de lideratge // ——— Autoritat d'elecció

7.3. Annex 3. Organització de les institucions del Govern

Llegenda: - - - - - Autoritat de lideratge
 - - - - - Autoritat d'elecció
 Teòric poder legislatiu
 Teòric poder executiu

(Basat en China's Political System, de
 de June Teufel Dreyer)

8. BIBLIOGRAFIA

8.1. Llibres

1. C.F.Wang, James (2002) *Contemporary Chinese Politics: An Introduction*. 7a ed. Upper Saddle River, N.J.: Prentice Hall.
2. Dreyer, June Teufel (1993) *China's Political System: Modernization and Tradition*. New York: Paragon House.
3. Guo, Sujian (2012) *Chinese Politics and Government: Power, Ideology and Organization*. New York: Routledge.
4. Huang, Xiaoming (2011) *The Institutional Dynamics of China's Great Transformation*. Milton Park, Abingdon, Oxon, England: Routledge.
5. MacFarquhar, Roderick (2011) *The politics of China. Sixty years of the People's Republic of China*. New York: Cambridge University press.
6. Montesquieu, Charles De Secondat (1906) *El Espíritu De Las Leyes*. Madrid: Preciados.
7. Scot Tanner, Murray (2011) *The Politics of Lawmaking in Post-Mao China: Institutions, Processes, and Democratic Prospects*. Oxford: Oxford Scholarship Online.
8. Wo-Lap Lam, Willy (2006) *Chinese politics in the Hu Jintao era. New leaders, new challenges*. New York: M.E.Sharpe.

8.2. Articles acadèmics

9. Bian, Yanjie (2001) "Communist Party Membership and Regime Dynamics in China", *Social forces*, 79 (3): 805 -841.
10. Brown, Kerry (2012) "The Communist Party of China and Ideology", *An International Journal*, 10 (2): 52 -68.
11. Chen, Yunzhe (2014) "Questions on the Study of "The Communist Youth League and China Elite Politics" in Western Circles of Politics", *Journal of politics and law*, 7 (3): 112 -118.
12. Chow, Ngeow (2014) "Discourses on Chinese-Style Democracy in China", *China: An International Journal*, 12 (3): 94-114.
13. Dai, Shen-Yu (1958) "Politics inside China", *Current History*, 35 (208): 358.
14. Dickson, Bruce (2003) "Threats to Party Supremacy", *Journal of Democracy*, 14 (1): 27 -35.
15. Dickson, Bruce (2012) "Revising Reform: China's New Leaders and the Challenge of Governance", *China: An International Journal*, 10 (2): 34 -51.
16. Easton, David (1957) "An Approach to the Analysis of Political Systems", *World Politics*, 9 (3): 383-400.
17. Fang, Jue (1998) "A Program for Democratic Reform", *Journal of Democracy*, 9 (4): 9-19.

18. Fewsmith, Joseph (2003) "Studying the Three Represents", *China Leadership Monitor*, 8: 1-11.
19. Ghia, Nodia (1996) "How Different Are Postcommunist Transitions?", *Journal of Democracy*, 7 (4): 15-29.
20. Golden, Seán (2008) "XVII Congreso Nacional del Partido Comunista de China", *Anuario Asia-Pacífico*, 1: 125-135.
21. Hepeng, Jia (2004) "The three Represents Campaign. Reform the Party or indoctrinate the capitalists", *CATO Journal*, 24 (3): 261-276.
22. J. Dickson, Bruce (2012) "Revising Reform. China's new leaders and the Challenge of Governance", *China: An International Journal*, 10 (2): 34-51.
23. J. Nathan, Andrew (2015) "China's Challenge", *Journal of Democracy*, 26 (1): 156 -170.
24. J. Nathan, Andrew (1996) "China's Constitutionalist Option", *Journal of Democracy*, 7 (4): 43 -57.
25. J. Nathan, Andrew (1993) "China's Path from Communism", *Journal of Democracy*, 4 (2): 30 -42.
26. Kuhn, Robert (2012) "How Xi Jinping Thinks: The Removal of Bo Xilai and China's Next Leader", *New perspectives quarterly*, 29 (2): 46 -48.
27. Li, Cheng (2012) "Leadership Transition in the CPC: Promising Progress and Potential Problems." *China: An International Journal* 10 (2): 23 -33.
28. Li, Cheng (2013) "The Movement for Rule of Law in China", *New perspectives quarterly*, 30 (2): 21 -23.
29. Li, Cheng (2013) "The Rise of the Legal Profession in the Chinese Leadership", *China Leadership Monitor*, 42: 1-26.
30. Li, Cheng (2013) "Top-Level Reform or Bottom-Up Revolution?" *Journal of Democracy*, 24 (1): 41 -48.
31. Li, Ling (2012) "The "Production" of Corruption in China's Courts: Judicial Politics and Decision Making in a One-Party State", *Law & social inquiry*, 37 (4): 848 -877.
32. Lin, Z (2014) "The Potential Rise of Hostile Takeovers in China: Efficiency, Politics and Law", *China: An International Journal*, 12 (3): 136 -154.
33. Lorenzetti, Maureen (2002) "China politics", *Oil & Gas journal*, 100 (49): 36.
34. Lu, Yiyi (2007) "The collective study sessions of the politburo: A multiple tool of China's central leadership", *China Policy Institute*, 27: 1-13.
35. Mertha, Andrew (2012) "Domestic Institutional Challenges Facing China's Leadership on the Eve of the 18th Party Congress", *Asia policy*, 14 (1): 1 -20.
36. Miao, Michelle (2013) "The politics of china's death penalty reform in the context of global abolitionism", *The British Journal of Criminology*, 53 (3): 500 -519.
37. Miller, H. Lyman (2004) "Hu Jintao and the Party Politburo", *China Leadership Monitor*, 9: 1-12.

38. Minzner, Carl (2013) “The Turn Against Legal Reform”, *Journal of Democracy*, 24 (1): 65 -72.
39. Poon, Czarina (2013) “The nature of a communist-based legal system and the post-18 Party Congress implications”, *Legal information management*, 13 (1): 3 -10.
40. Rathbun, Brian (2012) “Politics and Paradigm Preferences: The Implicit Ideology of International Relations Scholars”, *International Studies Quarterly*, 56: 607–622.
41. Shambaugh, David (2012) “Peering Behind the Curtain and into the Future: Outlook for the Communist Party of China”, *China: An International Journal*, 10 (2): 3 -7.
42. Tian, Zi (2008) “A study of the ethical issues of private entrepreneurs participating in politics in China”, *Journal of business ethics*, 80 (3): 627 -642.
43. V. Lawrence, Susan i F. Martin, Michael (2013) “Understanding China’s Political System”, *Congressional Research Service*: 1-45.
44. Wan, Ming (2007) “Human rights lawmaking in China: Domestic politics, international law, and international politics”, *Human rights quarterly*, 29 (3): 727 -753.
45. Wang, Tiancheng (2013) “Goodbye to Gradualism”, *Journal of Democracy*, 24 (1): 49 -56.
46. Wang, Zhengxu (2013) “Chinese Presidency: Institutionalisation, Constitutional Ambiguities and the Trajectories towards Democratisation”, *China: An International Journal*, 11 (2): 140 -154.
47. Xiao, Gongqin (2003) “The Rise of the Technocrats”, *Journal of Democracy*, 14 (1): 60 -65.
48. Yang, Jianli (2008) “China: From Prison to Freedom”, *Journal of Democracy*, 19 (2): 88 -93.
49. Yaqing, Qin (2007) “Why is there no Chinese international relations theory?”, *International Relations of the Asia-Pacific*, 7: 313–340.
50. Zheng, Yongnian (2013) “China in 2012 Troubled Elite, Frustrated Society”, *Asian Survey*, 53 (1): 162 -175.
51. Zheng, Yongnian (2012) “Where Does the Chinese Communist Party Go From Here?: Challenges and Opportunities”, *China: An International Journal*, 10 (2): 84 -101.
52. 袁绍萍, 吉林(2011) “中国共产党的会议种类简介.” *半亩历史*: 1-2.
53. 健英, 王(2013) “中共中央政治局常委会与中央书记处的 组织演变.” *上海党史与党建*: 12-15.

8.3. Pàgines web

54. China Media Project, (2015). Three Supremes 三个至上. [online] Disponible a: <http://cmp.hku.hk/2010/11/12/6603/> [Consultat el 27 de març del 2015].

55. ChinaFile, (2015). China's Next Leaders: A Guide to What's at Stake. [online] Disponible a: <http://www.chinafile.com/chinas-next-leaders-guide-whats-stake> [Consultat el 19 de març del 2015].
56. En.people.cn, (2015). CONSTITUTION OF THE PEOPLE'S REPUBLIC OF CHINA (1982). [online] Disponible a: <http://en.people.cn/constitution/constitution.html> [Consultat el 7 d'abril del 2015].
57. English.cpc.people.com.cn, (2015). English. [online] Disponible a: <http://english.cpc.people.com.cn/66739/4521344.html> [Consultat el 23 de març del 2015].
58. E-chaupak.net, (2015). The Constitution of the People's Republic of China (1975). [online] Disponible a: <http://www.e-chaupak.net/database/chicon/1975/1975e.htm#b> [Consultat el 7 d'abril del 2015].
59. News.xinhuanet.com, (2015). Xinhua Insight: China's new helmsmen - Xinhua | English.news.cn. [online] Disponible a: http://news.xinhuanet.com/english/special/18cpcnc/2012-11/15/c_131977176.htm [Consultat el 12 març del 2015].

8.4. Publicacions del Govern

60. 1er Congrés Nacional del Poble de la República Popular de la Xina, (1954). Constitution of the People's Republic of China. Beijing: Foreign Languages Press.
61. 5è Congrés Nacional del Poble, (1978). The Constitution of the People's Republic of China. Beijing.